

ELECCIONS PRIMÀRIES A MOLTS MUNICIPIS

Número 46, gener de 1999

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

A close-up portrait of Joan Clos, an older man with grey hair and glasses, wearing a dark suit jacket, white shirt, and dark tie. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is dark and out of focus.

**Joan Clos, l'alcalde de
la Barcelona del segle XXI**

SUMARI

ACTUALITAT	3	Pujol esgotarà la legislatura per la por a perdre les eleccions si les convocava al març
ACTUALITAT	4-5	Des de l'Ebre al Pirineu, Pasqual Maragall recorre tot Catalunya
ACTUALITAT	6-7	Maragall, al Consell Nacional, va fer una crida a construir la nova majoria de canvi
OPINIÓ	8-9	Violència contra las mujeres y derecho Núria Milà i Gonzalo La tregua Mario Onaindía
PARLAMENT	12-13	L'últim pressupost del període Pujol concentra la mala gestió dels governs de CiU
MÓN LOCAL	14-15	La Diputació de Barcelona ajuda les zones cremades a l'estiu Clos presenta al Parlament de Catalunya la Carta Municipal de Barcelona
MÓN LOCAL	16-17	La gran afluència de simpatizantes refrenda a los candidatos escogidos en las primarias
INTERNACIONAL	18-19	Plou sobre mullat: el cicló Mitch ha fet recular 30 anys l'economia d'Hondures i Nicaragua
COMUNICACIÓ	22	La deuda de RTVE se acerca al billón de pesetas con el PP
ENTREVISTA	24	Miguel Gila: "Ojalá Maragall sea pronto presidente de la Generalitat"

GENER 1999

NÚMERO 46

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Correccions: Montse Pallarès

Fotografia: Pepa Alvarez.

Consell Editorial i Redacció: Vicenç

Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc

Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez,

Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume

Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: D.L.B. 37.364-1987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77,

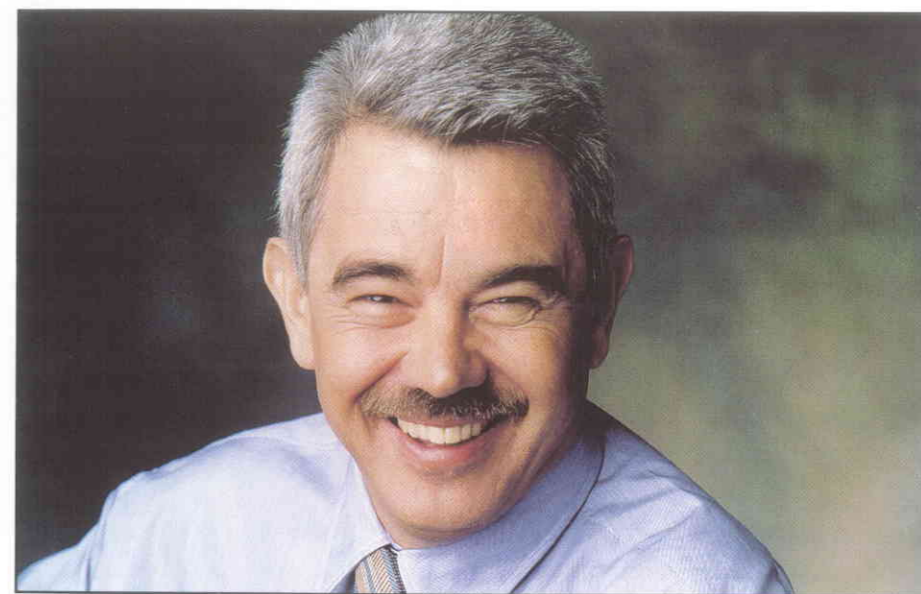
Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 54 Fax 93 495 54 26

Pujol esgotarà la legislatura per la por a perdre les eleccions si les convocava el març

Finalment, Pujol s'ha cansat de jugar amb els ciutadans de Catalunya. Esgotar la legislatura amb un govern a la deriva no és més que un símptoma de la por que tenia a perdre les eleccions si les convocava al març. Sigui com sigui, Maragall està preparat per batre Pujol a les urnes. El temps no farà més que fer créixer la voluntat de canvi polític que hi ha a Catalunya.

Maragall va qualificar de "primera victòria" davant Pujol el fet que el president esgoti la legislatura, contràriament al que s'havia especulat. El candidat socialista sempre s'havia manifestat públicament a favor de fer les eleccions quan tocaven. Maragall, tot just conèixer la decisió de Pujol, va vaticinar també que l'anunci era "l'inici del final del llarg domini de Pujol i del partit oficialista". En aquest sentit va senyalar les municipals del 13 de juny com "la primera oportunitat per a que els catalans diguin prou a les urnes a un monopoli de 18 anys". Precisament una de les raons que van impulsar Pujol a acabar la legislatura va ser les pressions de sectors municipals del seu partit, que tenien por que un dolent resultat a les autonòmiques suposés una altra desfeta a les municipals.



► Pasqual Maragall posa cada dia més nerviós Pujol.

Pujol ha fet perdre dos anys a Catalunya amb el seu joc amb la data electoral, ha jugat amb els ciutadans d'aquest país

Pujol ha fet perdre dos anys a Catalunya amb el seu joc amb la data electoral, ha jugat amb els ciutadans d'aquest país. Finalment, els dolents resultats que preduen totes les enquestes li han fet prendre una decisió a la desesperada, en contra del que era el seu desig, convocar el març. Així ho ha reconegut veladament el seu soci de coalició, Duran i Lleida. El creixement de les possibilitats electorals

de Maragall és sostingut sondeig rera sondeig.

Pujol no ha volgut anticipar els comicis per veure si durant aquests mesos se li acut alguna idea màgica que inverteixi una tendència cada cop més evident a la societat catalana: un desig de canvi polític que s'estén dia a dia com una gran taca d'oli. Molt probablement, Pujol procurarà, com bé ha advertit Pasqual Maragall, traslladar a Catalunya les claus nacionalistes del debat polític a Euskadi, però segons Maragall "no serà aquest el centre de discussió política, sinó la qüestió federalista, l'encaix de Catalunya dins Espanya i Europa".

Ara, més que mai, Pujol és presoner d'Aznar. El president del govern espanyol té agafat de peus i mans Pujol amb la possibilitat de fer coincidir les eleccions al Parlament amb les generals. Pujol es veurà obligat a donar suport als pressu-

El març, amb unes eleccions primàries, tothom tindrà l'oportunitat de donar suport a l'opció de canvi polític que representa Pasqual Maragall

posts de l'Estat per al 2000. La foto del Majestic, el fidel maridatge entre Pujol i Aznar arribarà fins a les seves últimes conseqüències, tot i que a Pujol li hagués agradat un divorci pactat abans dels processos electorals. El març tota Catalunya tindrà l'oportunitat de donar suport a l'opció de canvi polític que representa Pasqual Maragall. Un procés de primàries obert i transparent servirà per constatar l'immens suport popular que té el nostre candidat.

Ciutadans pel canvi
FES-TE VOLUNTARI!

Voluntaris pel Canvi és una organització que vol aplegar el màxim nombre de persones disposades a treballar activament en la campanya electoral.

Hi haurà moltes maneres de participar en la campanya per ajudar Pasqual Maragall a guanyar les eleccions. Per fer-se Voluntari pel Canvi només cal telefonar a aquest número:

93 302 50 10

PSC Si estás conectado a Internet

danos tu dirección de correo electrónico llamándonos al 93 495 54 08 o enviándonos un e-mail a **psc@psc.es** y recibirás por la red informaciones y convocatorias

✂

Si vols que algú rebí aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a: Endavant. C/. Nicaragua, 75-77. Barcelona 08029

Nom.....
Adreça.....
Població.....
C.P. Telèfon.....
Correu electrònic.....

Des de l'Ebre al Pirineu, Pasqual Maragall recorre tot Catalunya

Pasqual Maragall continua mantenint una activitat incansable en la presentació arreu de Catalunya de les seves propostes pel canvi polític. En la mateixa línia empresa durant l'estiu, d'escoltar els ciutadans de Catalunya, en les últimes setmanes Pasqual Maragall ha mantingut trobades amb tota mena de sectors i en territoris ben diferents.

D'una banda, Maragall continua el contacte imprescindible amb els empresaris i sectors econòmics, sense els quals no seria possible dur a terme les propostes basades en el consens i la comunió de voluntats. D'una altra, en les seves visites a les poblacions catalanes, Maragall manté contactes amb els militants socialistes i també, singularment, amb els sectors més dinàmics de cada lloc. Així, darrerament ha estat a Lleida, a Tarragona (on es va presentar un altre manifest de suport), a Manresa (on va donar una conferència), a Vic, a l'Hospitalet, a diverses poblacions del Pirineu (Oliana, La Seu, Vall d'Àneu...) i del Baix Ebre.

Maragall ha defensat la idea que no s'hi val a satisfer demandes parcials amb accions no planificades, sinó que cal una visió de conjunt

En totes aquestes visites, Maragall ha defensat la idea que no s'hi val a satisfer demandes parcials amb accions no planificades, com esquitxadetes, sinó que cal una visió de conjunt, un projecte global, amb una estratègia per al país i per a cada regió.

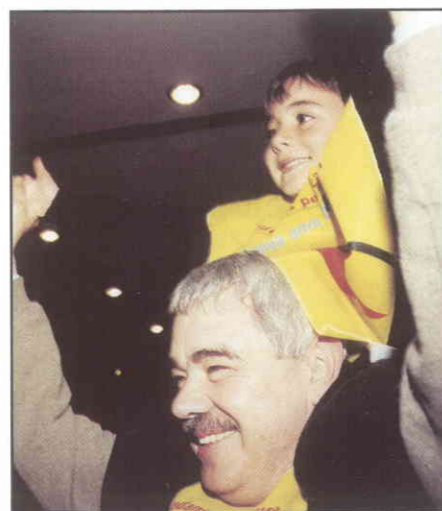
Proposta federal catalana

A més, Pasqual Maragall ha presentat una "proposta federal catalana" que abasta qüestions tan diverses com els aspectes econòmics i fiscals i els culturals. En realitat, ha anat desgranant aspectes par-



► Cada cop hi ha més gent que dona suport a Maragall.

cials d'aquesta proposta en diversos actes en què ha participat, però d'una manera més concloent va donar una síntesi molt aclaridora en la conferència que va pronunciar el passat dilluns 30 de novembre en un acte convocat pel Cercle Financer.



► Pasqual Maragall.

Entre altres assumptes, Pasqual Maragall es va mostrar partidari d'un sistema fiscal que mantingui els criteris de solidaritat i redistribució que són vigents, amb els impostos sobre la renda.

Maragall ha proposat fora de Catalunya la idea que caldria tenir una història comuna dels pobles d'Espanya

Concretament, Maragall va assegurar que el problema no són els impostos que es paguen, ja que és normal que si a Catalunya hi ha més ciutadans amb més diners el volum total de contribució sigui superior que en altres indrets d'Espanya. Però, en canvi, sí va abordar la igualtat en el cobrament. És a

dir: que els ciutadans de Catalunya rebin de l'Estat els mateixos diners que toquen als ciutadans de les altres comunitats autònomes. El resum d'aquesta idea es podria exposar amb aquesta fórmula: pagar per renda, cobrar per habitat.

També va defensar la idea que caldria tenir una història comuna dels pobles d'Espanya. Concretament va explicar

que no tenia cap sentit que els joves de la resta d'Espanya no sàpiguen què se celebra l'11 de setembre. La millor manera de trencar els esquemes de la confrontació és disposar d'una bona pedagogia i que tothom es conegui millor. Aquesta idea forma part d'un pla cultural inserit en la proposta federal catalana que ha anat presentant en els darrers dies.

Convençut de la importància d'explicar aquestes coses, Pasqual Maragall ha insistit moltes vegades que les polítiques basades en l'amenaça constant de fer les maletes no duen enlloc i que cal que Catalunya vulgui estirar de la pell de toro cap a Europa. Per això, també en les darreres setmanes, Maragall ha fet conferències i altres intervencions a Madrid, Sevilla, Còrdova i València.

Ciutadans per Maragall

La imatge de la precampanya

La imatge de precampanya ha estat dissenyada per l'equip de Josep M. Trias, autor dels logotips de TV3 i dels Jocs Olímpics, entre altres. Com es pot veure, es tracta d'un fons groc, vinculat a l'energia i la capacitat, amb uns rectangles en moviment, signe de dinamisme i transformació. Encerclat, el triangle vermell és la representació simbòlica de Catalunya i les lletres permeten diverses combinacions de mides i colors per explicar els missatges de canvi i noves oportunitats.

La identitat visual és un disseny de Josep M. Trias, autor entre altres dels logotips de TV3 i dels Jocs Olímpics

Aquesta imatge ja ha estat adoptada en els materials de la direcció de campanya, en els pitets que duen els Voluntaris pel Canvi i en altres aplicacions que ben aviat es donaran a conèixer. El color groc és el que dominava en la campanya que Pasqual Maragall va fer l'any 1983, la primera que va guanyar com a cap de llista. Des d'aleshores, Pasqual Maragall ha guanyat totes les campanyes electorals que ha liderat.



► Pasqual Maragall en un acte amb voluntaris de campanya.

Maragall, al Consell Nacional, va fer una crida a construir la nova majoria de canvi

Al Consell Nacional del passat dissabte 19 de desembre es va constatar que el PSC està preparat per afrontar amb moltes possibilitats de victòria les properes conteses electorals. Es tracta, en paraules de Maragall, que els socialistes siguem el cor d'aquest cos que, en forma de gran aliança cívico-política, ha de vertebrar el govern de Catalunya en els propers anys.

El Consell Nacional va servir per mostrar davant els mitjans de comunicació i la societat catalana en general, que el socialisme català, com va dir Narcís Serra "constatem que s'està estenent per tot Catalunya la il·lusió de canvi polític". Un canvi que traspasarà les fronteres de la política habitual per esdevenir una aliança cívico-política "per una Catalunya viva, plural, optimista i generosa", segons Maragall.

Maragall va fer una crida pública a construir una nova aliança cívico-política de canvi a Catalunya

Per fer possible aquesta aliança Maragall va fer una crida pública a tots el partits del centre i de l'esquerra, als moviments i entitats socials, a tots els ciutadans "que volen el canvi" per unir les seves forces en una nova majoria que lideri el país, ja que, segons el candidat "no es tracta només de guanyar les eleccions, sinó de crear la força que vertebrarà aquest govern". Maragall va confessar que molta gent de centre, i inclús de dreta liberal o fins i tot apolítica li han manifestat els seus desitjos que hi hagi un canvi polític a Catalunya. Fent una gràfica comparació va afegir que "el PSC ha de ser el cor d'un cos molt més gran, el del canvi polític a Catalunya". En referència a les possibles dates electorals, va assegurar que "si les eleccions



► Maragall va manifestar la seva fe en la victòria.

són el març, governarem i acabarem de cuallar aquesta nova majoria social, i si són el novembre, governarem amb aquesta aliança pel canvi molt més embastida". Segons va confessar, aquests mesos de periple per terres catalanes li han servit per escoltar i aprendre de milers de persones i ha arribat a la conclusió que "la gent està tipa que Pujol els conegui però no els solucioni els seus problemes, està farta de palmadetes a l'esquena, però sense solucions". Tot i les bones perspectives, Maragall vol evitar qualsevol tipus de triumfalisme,

malgrat els bons auguris de les enquestes. En aquest sentit, va recordar que "Pujol no és un home vell ni acabat, és un rival de categoria". Va recordar el fracàs de CiU a les eleccions del 77, fet que els va fer jurar-se que mai més no tornarien a ser tous amb l'adversari polític: va ser l'inici de la política de patrimonialització del catalanisme i de les campanyes agressives envers els socialistes.

Sobre les relacions entre Catalunya i Espanya, Maragall va fer vots per trencar el joc creat per alguns partits nacionalistes. Segons Maragall, "hem d'acon-

"Els socialistes hem de començar a actuar com si governessim, hem d'actuar com a la nova majoria social que som"

seguir una actitud envers Espanya que sigui exigent i generosa a la vegada, volem que Espanya ens escolti", per això si "Espanya vol de Catalunya confiança, hem de donar-li confiança, i ens la retornaran, no es pot canviar de discurs cada dia", va afegir.

Siguin les eleccions el març o el novembre, ja que pensem guanyar "hem de començar a actuar com si governessim, hem d'actuar ja com a majoria social", va dir el candidat, perquè "tenim moltes coses a sentir i moltes coses a dir". Es tracta, en primer lloc, d'abocar el màxim d'energies electorals, de cercar els mobilitzadors de vots per tal de "crear una sintonia entre el PSC i els 1'4 milions de ciutadans que ens van votar a les darreres eleccions generals".

César Romero



► Pasqual Maragall.

Narcís Serra: "Cal mobilitzar tot el partit de cara a les eleccions"



► Narcís Serra va presentar l'informe de gestió.

Narcís Serra, al seu informe polític davant el Consell Nacional, va assegurar que "estem preparats sigui quin sigui el calendari electoral", però ha de tenir tothom molt clar, afegí, que si Pujol convoca les eleccions catalanes al març "és perquè li ho ha dit Aznar, i si ho fa al novembre serà per por". El primer secretari va voler fer també una crida a "tot el partit" per participar activament en els processos electorals, ja que "amb molta probabilitat hi haurà tres eleccions al llarg de l'any".

Serra va fer un balanç optimista de la feina feta pel partit al llarg del curs polític. En aquest sentit, va subratllar el fet que "hem treballat la nostra definició de catalanisme, hem contribuït a l'acord sobre la línia federalista del PSOE i hem avançat en el diàleg amb IC i ERC", però va destacar sobretot "la gran transformació que ha sofert el nostre partit arran les eleccions primàries".

Una transformació que "ha suposat un canvi revolucionari en l'estratègia

"Avui estem a les portes de complir l'objectiu fundacional del nostre partit, que era governar Catalunya"

de relació del PSC amb la societat" segons va dir el primer secretari. El PSC és avui un partit que creix en nombre de militants, ja estem al voltant del 30.000 tot i els esforços per depurar el cens, "però el més important és que -va afegir Serra- tenim ja una xifra de simpatitzants semblant a la de militància". D'altra banda, va anunciar la celebració a principis del nou any de les eleccions primàries per escollir el candidat a les autonòmiques. "Avui estem a les portes de complir l'objectiu fundacional del nostre partit, que era governar Catalunya" va concloure Serra, i per aconseguir aquesta fita, cal que "treballem tots plegats amb Maragall"



► Núria Milà

Violencia contra las mujeres y derecho

“Puede observarse la diferente forma de mirar que el Código Penal tiene frente a aquellos delitos que implican a mujeres”

Los artículos 15 y 17 de la Constitución reconocen los derechos a la libertad individual, a la vida y a la integridad física de las personas, y por su parte el Código Penal se encarga de la protección jurídica de esos bienes frente a los ataques que sufran de terceros, ya que si el ataque proviene del propio individuo, prima el derecho a la libertad individual. Así, la autolesión, la automutilación, el consumo de drogas, la prostitución y el suicidio no están penados, pero sí el aborto, mientras que el homicidio, las lesiones y el tráfico de drogas, como ataque de terceros, sí lo están. Asimismo, la mayoría de delitos, son perseguibles de oficio, pero hay determinados tipos que lo son sólo a instancia de parte, como las agresiones sexuales, los malos tratos y las lesiones. Curiosamente, puede observarse la diferente forma de mirar que el Código penal tiene frente a aquellos delitos que impli-

can a mujeres y aquellos en que éstas son las víctimas, del resto. ¿Por qué la policía puede abrir unas diligencias policiales - con su consiguiente seguimiento judicial- si presencia el robo de una cartera y no puede hacerlo si presencia una agresión sexual?, por ejemplo. ¿Por qué el primer caso no precisa denuncia del ofendido y el segundo sí? La traducción de la violencia contra las mujeres: malos tratos, agresiones, acoso,...no es otra que la del ejercicio -demostración- de poder, de fuerza. ¿Por qué? Muchas son la respuestas que se vienen oyendo:...¿para reforzar un ego inseguro?...¿para evitar que una mujer le abandone?... Esto no son más que respuestas superficiales a un problema de gigantesco calado: el de la imposición dictatorial del modelo patriarcal, para el que las mujeres ni cuentan, ni son nada.

Ello no es en absoluto de extrañar si tenemos en cuenta que en el fondo esa idea -más o menos suavizada- es la que sigue estando en el sustrato más profundo de la conciencia social. Aunque a veces de una forma civilizada rechaza, es ésta una idea que generacionalmente se ha ido heredando. Y si nos remontamos a los inicios de los inicios, entonces sólo la fuerza contaba y los “homo” en cuestión se relacionaban a través de ella; a partir de los enfrentamientos aprendieron a establecer acuerdos para enfrentarse a otros; ¿dónde estaban aquí las mujeres, sujetos sin fuerza? Pues en ningún sitio, puesto que precisamente por ello no contaban. Si poco a poco los “homos” van dotándose de infraestructura es porque la necesitan, pero la necesitan ellos y esto responde a su necesidad y no a la de ellas. Si seguimos avanzando históricamente el derecho de sufragio fue por cabezas de familia, porque se autoatribuyeron la representación de las mujeres, por ello no es raro que la normativa jurídica que todos y todas hemos heredado

responda a intereses androcéntricos.

Si todavía hasta hace poco en nuestra Ley de Enjuiciamiento Criminal se hablaba en algún artículo sobre el derecho de corrección del esposo sobre la esposa, ¿cómo va a extrañarnos que haya una diferente forma de mirar desde el punto de vista penal a los delitos donde la víctima es la mujer? No obstante, hay que tener en cuenta que si estos delitos se han ido incorporando en el Código Penal ha sido gracias al esfuerzo progresivo de una evolución y, sobre todo, a las mujeres partícipes en la misma, y no por supuesto, al reconocimiento a priori de que los derechos de las mujeres son también derechos humanos.

¿Cómo, por tanto, ha de extrañarnos que tras tantas muertes por violencia doméstica, las sentencias condenatorias por malos tratos puedan contarse casi con los dedos de una mano? ¿En realidad, importa verdaderamente a la población masculina lo que les pasa a las mujeres? Yo no estoy nada convencida de que eso sea así, y no lo estoy, no porque los maltratadores se hallen en todos los estratos sociales (los hay abogados, médicos, jueces, carpinteros, paletas, administrativos, funcionarios,...) sino porque hasta ahora no he visto una voluntad ni política ni jurídica de erradicar definitivamente la violencia contra las mujeres. ¿Por qué los jueces no aplican como medidas de seguridad de protección a la víctima el distanciamiento de los agresores y nos dicen que ello choca con el derecho fundamental del agresor que representaría sacarlo de su domicilio? ¿Por qué los fiscales incumplen el principio de legalidad no interviniendo en todos los juicios por delito o falta, en casos de malos tratos, y sólo actúan bajo un principio de oportunidad “según el caso”? ¿Por qué se mantiene el principio de que los malos tratos deben ser habituales -artículo 153 del Código Penal- y una primera paliza que

“El problema no está tanto en la falta de normas, sino en la invisibilidad en que se encuentran las mujeres como sujetos”

te destroce no se considere como tal?; ¿Qué hay debajo de toda esta mirada del Código Penal?

¿Por qué nuestro gobierno no se deja de chapuzas legislativas oportunistas y afronta directamente una ley contra la violencia de las mujeres con tantos referentes internacionales como hay?, ¿Por qué nuestro gobierno incumple la normativa internacional al no crear un mecanismo de presentación de denuncias cuando se incumpla por parte de particulares o ONG's la Convención contra la eliminación de todas las formas de discriminación de la mujer? Pues porque todos estos temas son de segundo orden, y porque tienen la consideración de ser entendidos como asuntos que sólo afectan a las mujeres, y claro...

Bastaría, tras esta exposición y regresando al título, con preguntarse si el derecho es un conjunto de normas jurídicas escritas o no, que tiene la vocación de dar respuesta a las necesidades de una

población, o solamente a las de la mitad de ésta. En este sentido, hay que preguntarse si el derecho es un instrumento válido para erradicar la violencia contra las mujeres, o bien al contrario es un vehículo que lo perpetua y, a la vez, configura, en cada momento histórico, la posición de género sosteniendo la supremacía de los valores e intereses androcéntricos. El problema, finalmente, no está por tanto en la falta de normas sino en la invisibilidad en que se encuentran las mujeres como sujetos y en la importancia capital y absoluta del pater familia, ejemplo y referente único del derecho, por lo que sólo produciéndose un cambio en la filosofía que informa nuestro ordenamiento jurídico sería posible adoptar normas más efectivas para erradicar la violencia contra las mujeres.

Núria Milà i Gonzalo
Abogada



► Mario Onaindía

La tregua

Si en general la política no se caracteriza precisamente por la coherencia entre la práctica y la teoría, esta característica se desarrolla hasta la caricatura en el caso de una organización terrorista. Al menos de ETA. ETA se ha visto condenada a proclamar una tregua porque se sentía acosada internacionalmente por la colaboración del gobierno francés; policialmente, por las numerosas detenciones de sus comandos, y sobre todo socialmente, desde el asesinato de Miguel Angel Blanco.

Nada de esto aparece en el comunicado por el que dan a conocer la tregua. Al contrario, lo disfrazan como el resultado de la inauguración de una nueva fase política en la que el nacionalismo democrático se habría inclinado hacia sus posturas tras la firma de la Declaración de Estella-Lizarrá. Mientras el gobierno del PP insiste, con razón ya que se ajusta al Acuerdo de Ajuria Enea, en que la negociación entre el gobierno central y ETA se va a limitar a los presos, la organización terrorista ha emitido dos comunica-

dos kaffkianos en los que justifica la tregua por la supuesta ruptura de los nacionalistas democráticos con las “fuerzas españolistas”. En medio de este impasse, socialistas y nacionalistas democráticos dialogaban sobre la naturaleza y contenidos del nuevo gobierno.

Dado que ambos han demostrado con creces, tras más de doce años de gobiernos de coalición, su capacidad para administrar de una manera democrática, transparente y sin exclusiones el Estado del Bienestar surgido de la Autonomía, la madre del cordero está en su capacidad para ponerse de acuerdo sobre la naturaleza del proceso de paz y a dónde tiene que dirigirse. Por lo que cobra sentido las resoluciones del último congreso socialista, de que no deberían participar en un gobierno vasco que no estuviera dispuesto a liderar el proceso de pacificación. Para lo cual, en la práctica los nacionalistas democráticos tendrían que marcar distancias con los otros firmantes de la Declaración de Estella.

Mario Onaindía

Agrupacions

■ La agrupación de Viladecans, solidaria con Barrionuevo y Vera



Un grupo de compañeros de la agrupación de Viladecans acudió un sábado del pasado mes de noviembre a la habitual concentración frente a la prisión de Guadalajara, donde cumplían condena Rafael Vera y José Barrionuevo.

■ L'Hospitalet de Llobregat crea una Oficina del Simpatizante

El jueves 22 de octubre Narcís Serra y Celestino Corbacho inauguraron la primera Oficina del Simpatizante del PSC. Ubicada en el número 30 de la calle Vigo de l'Hospitalet, tiene como objetivo ser un punto de encuentro para todo aquel que quiera aportar sus propuestas al proyecto socialista.

■ Funcionan cuatro agrupaciones temáticas en la Federación de Barcelona

Hace unos meses se constituyó en la Federación de Barcelona la agrupación temática de Sanidad, que se une a las que ya había de Medio Ambiente, Comunicación, y Universidad.

■ Grupo sectorial de economía en las comarcas de Girona

La comisión sectorial de economía de la federación de las Comarcas Gironinas quiere abrir un amplio forum de debate sobre los problemas que afectan a nuestro país y sus posibles soluciones. En principio, se prevé un intercambio de opiniones y trabajos escritos, vía fax o Internet, no descartando celebrar encuentros periódicos en un lugar escogido por la mayoría de integrantes. Por ello, se dirigen a todos los compañeros interesados, militantes o simpatizantes, para que contacten con el PSC de Girona o bien con Pere Jordi Piella (972 70 30 70) o bien con Plató Pérez i Baró (972 24 47 31)

Celebradas nuevas jornadas parlamentarias: economía y juventud

En los últimos meses se ha vuelto a retomar el ciclo de jornadas sobre política de gobierno en Catalunya que se inició a principios de 1998 con el objeto de construir el programa de gobierno alternativo al de la actual mayoría convergente. El viernes 6 de noviembre el Centre d'Estudis i Recursos Culturals de la Diputació de Barcelona acogió la jornada "Economía y Catalunya", en la que se trataron cuestiones como la perspectiva territorial y dinámica de evolución de la economía catalana, sus oportunidades y retos, el sistema financiero catalán, la política presupuestaria de la Generalitat o el futuro del empleo.

Por su parte, el 11 y 12 de diciembre



► Joaquim Nadal inauguró las jornadas de Economía.

tuvieron lugar las jornadas de "Juventud" en la Facultad de Derecho de la Universidad Pompeu Fabra, que sirvieron para "que los jóvenes incidamos en la gran política exportando nuestros valores y nuestras soluciones", según la primera secretaria de la JSC María Freiría.

Visita de compañeros del Baix Llobregat al Parlamento europeo



En el marco de la Escola de Formació Xavier Soto de la federación del Baix Llobregat, se programaron una serie de visitas a las diferentes instituciones parlamentarias, el Parlament de Catalunya, el Congreso de los Diputados y, por último, el Parlamento Europeo en Bruselas, los días 3 y 4 de noviembre. En la visita a la eurocámara impartieron una serie de charlas los compañeros eurodiputados Anna Terron, Josep Verde Aldea y Joan Colom. Tal como recoge la instantánea, el grupo tuvo la ocasión de saludar a Josep Borrell, que se encontraba aquellos días en la capital belga.

Breus

■ L'aeroport de Barcelona perd potència



► Joan Oliart

L'aeroport de Barcelona ha perdut càrrega a causa d'un deficient funcionament dels serveis i instal·lacions de la terminal de mercaderies. Aquesta disminució coincideix amb el període de govern del PP i posa també de manifest que la gestió centralitzada d'AENA no és la més adequada per a la creació del centre logístic aeroportuari que precisa Catalunya pel seu paper a Europa.

Aquest plantejament va ser exposat pel Senador Joan Oliart en una pregunta al ple del Senat. La resposta del Ministre de Foment - Arias Salgado - no va ser gens satisfactòria. Si bé es va comprometre a unes inversions a mig i llarg termini, va donar la callada per resposta sobre les mesures immediates necessàries. Tampoc va ser gens explícit sobre la demanda de crear una empresa mixta de gestió de les mercaderies aeroportuàries. La situació és greu i si no s'hi posa remei les empreses continuaran derivant la seva càrrega a altres aeroports europeus amb els perjudicis que comporta per a l'economia catalana.

■ Cal restaurar l'edifici de l'IEC

El Grup Parlamentari Socialista a la cambra alta, a través d'una moció de la que és autora Helena Arribas, senadora per Tarragona, ha demanat al govern de l'Estat que participi tècnicament i econòmicament en la restauració de la seu de l'Institut d'Estudis Catalans. La seu de l'Institut és la Casa de Convalescència, edifici del segle XVII cedit en ús per l'Ajuntament de Barcelona des de l'any 1931. Actualment, l'Institut està organitzat en cinc seccions: Històrico-Arqueològica, Ciències Biològiques, Fil.lològica, Ciències i Tecnologia i Filosofia i Ciències Socials. La seva activitat com a Acadèmia Oficial de la Llengua, els estudis de catalanística que porta a terme i com a assessora dels poders públics, permeten que el Països Catalans disposin d'una acadèmia qualificada i respectada.

En aquest moment es fa imprescindible la restauració de l'edifici, respectant l'estil i l'esperit del projecte original i creant un funcionament de l'edifici coherent amb la seva estructura formal. És necessari recuperar cenefes, ceràmiques... així com restaurar les façanes, adequar les sales de conferències i eliminar les barreres arquitectòniques, etc. La

Peatges: una rebaixa ...a favor d'ACESA



► Mercedes Aroz.

El Grup de Diputats i Senadors del PSC va presentar al Congrés una Proposició de Llei - que ha tramitat el Grup Parlamentari Socialista - per reformar la Llei de construcció, conservació i explotació de les autopistes en règim de concessió. La proposició pretén que, tenint en compte el règim de quasi monopoli del qual gaudeixen les empreses concessionàries d'autopistes, quan s'obtinguin més beneficis dels previstos, aquests repercutixin en l'interès general. La proposició vol adequar una norma feta el 1972 a la realitat actual,

tant pel que fa al desenvolupament de la xarxa d'autopistes com a la realitat econòmica. D'acord amb la proposició socialista, quan hi hagi un desequilibri financer en excés hi hauria d'haver reduccions de tarifes i millores en les infraestructures, a càrrec de les empreses concessionàries. De fet, la vella legislació que es proposa canviar estableix mecanismes perquè les concessionàries puguin apujar els peatges, o rebre contraprestacions de l'Administració quan tenen pèrdues. Sembla, doncs, força raonable que quan hi ha beneficis superiors als previstos, siguin els ciutadans els qui rebin aquestes contraprestacions. No podem oblidar que estem parlant d'una concessió administrativa sobre un bé de domini públic.

També hem presentat una proposició no de llei per modificar l'acord entre ACESA i el Ministeri de Foment. Aquesta proposició, presentada en termes similars al Congrés i al Parlament de Catalunya, demana desplaçar físicament les cabines de peatge de l'A-7 i l'A-17, de manera que el tercer cinturó a l'entorn de Barcelona fos, tal com es necessita, gratuït. En la base d'aquestes iniciatives hi ha el fet que aquest acord -en el que també hi ha participat la Generalitat de Catalunya- podria significar un increment de beneficis d'aquesta empresa en gairebé 200.000 milions de pessetes. L'avaluació econòmica de la perllongació de la concessió mostra que, fins i tot en les circumstàncies menys favorables, ACESA obtindrà beneficis addicionals.

Les dues iniciatives legislatives s'acompanyen amb un conjunt de preguntes que pretenen aclarir aspectes de l'acord, com ara si s'ha d'entendre que les millores que amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat que es realitzen a l'A-7 entre Montmeló i El Papiol, a la zona on l'autopista fa funcions de tercer cinturó de la ciutat de Barcelona (B-30), són obres que substitueixen el projecte dels anomenats laterals de la B-30. Si no es substitueix aquest projecte, es pregunta al Govern quines previsions de calendari d'execució té aquesta obra tan necessària per a les rodalies de la ciutat de Barcelona.

Aquesta pregunta s'ha presentat tant al Parlament com al Congrés, perquè tant el Govern central com el de la Generalitat aclareixin aquesta qüestió. També s'han presentat preguntes simultànies per saber si el Ministeri de Foment ha negociat o acordat modificacions del preu del peatge en l'A-17 que és de titularitat de la Generalitat de Catalunya. Finalment, hem presentat una iniciativa que contribuirà de manera decisiva a la transparència de l'acord ACESA-Generalitat-Foment: la petició d'una fiscalització especial del "Tribunal de Cuentas", que com a màxim òrgan constitucional de control dels comptes públics, té la facultat de fiscalitzar els contractes de l'Estat. Aquesta iniciativa s'ha d'aprovar a la "Comisión Mixta para las Relaciones con el Tribunal de Cuentas" i es podria disposar del dictamen en el termini de tres mesos.

Mercedes Aroz

Opinió

La gent gran són ciutadans de primera

El passat 21 de setembre el Síndic de Greuges de Catalunya qüestionava la reglamentació que fa un any el Departament de Benestar Social va fer pels Casals de la Gent Gran. El Síndic, entre altres coses, diu que havia disminuït l'autonomia i la independència d'aquests centres i que la limitació d'efectuar-hi actes de caràcter polític no la trobava justificada. Aquest nou toc d'atenció al Departament de Benestar Social de la Generalitat porta a fer un seguit de reflexions.

Un debat que hi ha a nivell de l'Estat és si hi ha o no una regressió democràtica al nostre país. Algunes actuacions avalades o impulsades pel govern del PP com són la justificació, per part de les màximes instàncies fiscals, de les dictadures xilena i argentina o el cèlebre Decret d'Humanitats de la ministra Aguirre sembla que ho avalen. A Catalunya també hi ha signes preocupants d'aquesta regressió dels valors democràtics quan es vol minvar la llibertat d'alguns col·lectius a organitzar-se lliurement. La reglamentació que Benestar Social de la Generalitat està aplicant n'és una mostra.

L'autorització amb sol·licitud prèvia dels actes, la prohibició expressa de fer actes polítics i l'obligació de que les juntes estaran sempre tutelades pel responsable de Benestar Social (normalment un militant significat de Convergència designat pel Conseller que actuarà de comissari polític) ens retornen al túnel del temps amb unes reglamentacions que si en el lloc en què s'esmenta el Director General corresponent s'hi posés el "Governador Civil de la província", ambdós normatives, en molts aspectes, semblen calcades. Això porta a pensar si davant d'un acte no autoritzat es cuidaran d'impedir la seva celebració els Mossos d'Esquadra de la mateixa manera com ho havia de fer llavors la Guàrdia Civil. La principal diferència és que abans aquesta disminució de drets afectava a tots els ciutadans del país i ara només a la Gent Gran. Aquesta discriminació fa pensar que se'ls considera ciutadans de segona que necessiten ser tutelats i controlats per molt que la Constitució digui que la majoria d'edat la té tothom als 18 anys i en cap lloc ni de la Constitució ni de l'Estatut es fa esment que aquesta majoria d'edat es perdi quan es compleix una determinada edat.

La democràcia es regeix per dos principis. El primer és que tots els ciutadans han de poder exercir plenament les seves llibertats. El segon, que s'ha de practicar la màxima economia legislativa. Legislar quan és innecessari origina problemes. Ni un ni l'altre principi ha respectat el govern. L'administració hauria de vetllar perquè amb les seves actuacions es faci pedagogia política fomentant els valors democràtics dins la societat. Davant d'unes actuacions del Departament de Benestar Social que vol convertir a la gent gran en súbdits, prenent-los unes llibertats, un seguit d'aquests col·lectius varen reaccionar positivament reclamant la seva condició de ciutadans de Catalunya tot exigint uns drets i defensant uns valors democràtics, entre ells el d'organitzar-se lliurement i que, molts d'ells, durant el temps de la dictadura, varen ajudar a recuperar, amb la seva lluita, no sols per a Catalunya sinó per a tots els catalans. Tot això va portar a què el Síndic de Greuges donés la seva opinió sobre aquest intent de controlar els casals de la gent gran. La contesta donada fa uns dies desautoritza l'intervencionisme de Benestar Social de la Generalitat i demana retornar-los l'autonomia i la llibertat a què tenen dret tots els ciutadans.

Jordi Piella
Diputat al Parlament

L'últim pressupost del període Pujol concentra la mala gestió dels governs de Convergència i Unió

El govern vol ocultar les dades reals del pressupost amb mitges veritats, el fet és que Catalunya és la comunitat que gasta més en despesa corrent i la que inverteix menys. Tot i això, el govern de CiU insisteix en inflar els resultats del model de finançament pactat amb el PP.

Mentre els ciutadans moderen les seves despeses i estalvien més, el govern cada cop gasta més i inverteix menys. L'opció del govern és pràcticament la contrària a la dels ciutadans. En comptes d'un creixement moderat de les despeses de consum el govern continua amb el creixement de manera descontrolada en les despeses de funcionament, que l'any 1999 creixeran un 7,5% en termes nominals i en un 5,5% en termes reals.

Les inversions reals que el govern té previstes per 1999 són un 7% inferior a les pressupostades l'any passat

L'altra cara de la moneda l'ofereixen les inversions. Malgrat l'important creixement dels recursos totals l'esmentat augment de les despeses corrents i financeres no permet que les inversions creixin. Tot el contrari, les inversions reals que el govern té previstes per 1999 són un 7% inferior a les previstes l'any passat. Catalunya es la comunitat autònoma que gasta més en despeses de funcionament i la que inverteix menys.

Artur Mas amaga la disminució de les inversions de les empreses públiques. Aquesta circumstància s'agreuja encara més quan es té en compte que les inversions reals sempre queden molt per sota del que promet el pressupost, de 30 a 40.000 milions anuals. El govern no va presentar la suma total, la suma que inclou

les empreses, que signifiquen més de la meitat de les inversions. Mitjançant un dels acostumats exercicis de comptabilitat creativa el govern situa el deficit financer del sector administratiu en tan sols 10.804 milions, quan en realitat es de 66.158 milions. Aquest import supera el previst en els escenaris de convergència econòmica de Maastrich. L'augment de l'endeutament que es preveu en els pressupostos de l'any 1999 és de 100.000 milions, en lloc dels 22.000 anunciats pel govern. A finals de 1999 el deute total s'aproparà als 2,3 bilions.

L'augment de l'endeutament que es preveu és de 100.000 milions, en lloc dels 22.000 anunciats pel govern

El model de finançament fa aigües, el PSC ja fa mesos que va donar a conèixer la seva proposta, ara es torna a comprovar que és urgent plantejar un nou sistema de finançament. L'any 1999 vindrà condicionat per la reforma de l'IRPF. En previsió d'una baixa d'ingressos el Consell de Política Fiscal i Financera va acordar garantir a totes les comunitats un increment mínim equivalent al PIB nominal, el 6 %, per a l'any 1999. Aquest acord deixa sense efecte la major part dels aspectes de corresponsabilitat fiscal del model acordat entre el PP i CiU, i ens fa retornar a un model basat en subvencions d'un import determinat.

Les previsions de recaptació del govern



► Jordi Pujol no sap on amagar la vergonya d'aquests pressupostos.

per a l'any 1999 són excessivament elevades. L'aplicació de la clàusula de garantia a l'import estimat per 1998 ens donaria un import de 391.454 milions. Això vol dir que el govern ha inflat les previsions en uns 12.351 milions. Com en anys anteriors el govern de Jordi Pujol ha previst uns ingressos superiors als racionalment esperats per tal de fer quadrar els pressupostos. La realitat després s'imposa i surt el deficit.

Si el deficit anual de la sanitat catalana s'apropa als 60.000 milions, com ens indicaria l'increment de deficit entre 1996 i 1997, l'increment d'ingressos és totalment insuficient per fer front a les despeses sanitàries públiques. En tot cas el deficit



► Martí Camicer.

serà menor però continuarà havent-hi resultats negatius. Tothom accepta que l'anomenat model sanitari català és més car, per tant, és lògic que el govern aporti recursos addicionals per fer front a aquest major cost, en tot cas si ho hagués fet abans avui el desequilibri no seria tan gran.

Com en anys anteriors, el govern de Jordi Pujol ha comptat uns ingressos exagerats per tal de fer quadrar els pressupostos

La magnitud de la tragèdia és tan elevada, el deficit acumulat equival a més del 40% del pressupost sanitari català, que no és possible anar fent pegats com ens proposa el govern. Cal avançar en l'acord de definir un Pla de Sanejament del sector sanitari català, per tal d'avançar en el sentit d'una gestió més correcta. En tot cas, el pressupost de 1999 no afronta les mesures necessàries per eixugar aquest deficit acumulat de la sanitat catalana que té repercussions tant econòmiques, d'interessos financers i de retards en els pagaments a proveïdors, com de servei als usuaris, llistes d'espera cada cop més llargues, col·lapses en les urgències hospitalàries, etc.

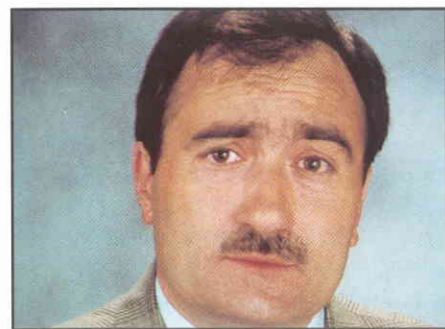
Pujol castiga el Garraf per oposar-se a l'adjudicació directa de l'A-16



► A-16

El director general de Patrimoni Cultural del govern de la Generalitat ha exclòs de la llista de les subvencions del seu departament els projectes presentats per l'ajuntament de Vilanova i la Geltrú i el Consell Comarcal del Garraf. El motiu d'aquesta exclusió és, segons ha manifestat públicament el propi director general, el fet que aquestes dues institucions van recórrer la construcció del tram d'autopista Sitges-Comarruga de l'A-16. Malgrat les afirmacions sectàries del director General, portaveu del departament de Cultura han negat que Huguet dimiteixi del seu càrrec.

El PSC entra al govern de Cervera

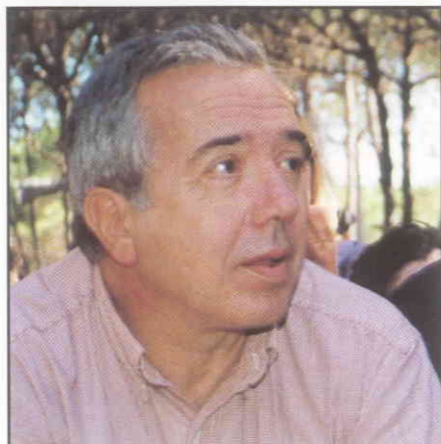


► Josep Niubó.

El grup municipal del PSC compartirà responsabilitats de govern a l'Ajuntament de Cervera després de recolzar l'elecció de l'independent Joan Miquel Camacho com a nou alcalde de la ciutat, en substitució de Ramon Balcells (CiU), mort el 10 de setembre passat després d'una llarga malaltia. El PSC s'encarregarà de l'Àrea d'Hisenda i el seu portaveu, Jaume Niubó, ostentarà el càrrec de primer tinent d'alcalde.

La Diputació de Barcelona ajuda les zones cremades a l'estiu

La Diputació de Barcelona ha aprovat un programa d'actuació especial per a les zones cremades l'estiu passat. Els objectius del programa són evitar els efectes negatius dels incendis sobre l'economia local, donar suport a l'aprofitament de la fusta cremada, millorar la prevenció dels incendis forestals, i informar i educar sobre la problemàtica del bosc i la seva dimensió territorial. Per aconseguir els objectius s'ha creat un nou instrument de gestió, l'Agència Local de Desenvolupament Forestal, en la qual estan integrats els ajuntaments, els propietaris forestals i agrícoles, i representants d'altres activitats, com el turisme rural o la restauració. L'Agència, que tindrà la seva seu a Cardona, no compta amb la simpatia de CiU, ja que el Govern de la Generalitat, la Diputació de Lleida i l'ajuntament de Solsona han rebutjat integrar-se dins d'aquest organisme. Malgrat la consigna oficial de CiU, els ajuntaments de la província de Barcelona governats per Convergència participen a l'Agència, a l'igual que tres dels cinc municipis de Lleida afectats pels incendis forestals del juliol passat.



► Manuel Royes, president de la Diputació.



► Els incendis van fer grans estralls.

Sant Joan Despí pone en marcha sendas iniciativas innovadoras

El ayuntamiento de Sant Joan Despí ha puesto en marcha sendas iniciativas innovadoras y pioneras en España. Se trata, por un lado, de la creación de una guardería de fin de semana para que los padres puedan ir de compras los sábados, o efectuar las tareas de casa, sin tener que "endosar" los niños a los abuelos o armarse de paciencia. De esta manera, por un precio módico los padres pueden dejar a los niños por un tiempo máximo de tres horas y media. Por otro lado, la ciudad del Baix Llobregat será la primera población sin playa de España en la cual los policías municipales patrullarán en bicicleta.



► Polícies patrullando en bicicleta.

Clos presenta al Parlament de Catalunya la Carta Municipal de Barcelona

L'alcalde de Barcelona, Joan Clos va presentar el passat 1 de desembre la Carta Municipal de la ciutat a la Comissió Primera del Parlament. En aquest acte, Clos va estar acompanyat pels negociadors municipals del text: Ernest Maragall (PSC), Miquel Roca (CiU), Alberto Fernández Díaz (PP), Eulàlia Vintró (IC-EV) i Pilar Rahola (El PI). Després de molts anys de treballs, per fi la llei especial per a la ciutat de Barcelona, la Carta de Barcelona, ha estat aprovada pel Parlament de Catalunya. A partir d'ara, la Carta haurà de ser negociada per una comissió constituïda especialment entre l'Estat, el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona per tal d'acordar la seva tramitació davant el Congrés dels Diputats, a Madrid. D'aprovar-se els continguts actuals de la Carta, hauran de modificar-se la Llei Orgànica del Poder Judicial, la Llei Orgànica de Forces i Cossos de Seguretat, la Llei de Bases de Règim Local, la de Procediment Administratiu, la del Terra i la d'Expropiació Forçosa. La Carta Municipal reconeix Barcelona com a capital de Catalunya, estableix



► L'alcalde Clos.

un règim jurídic propi i unes competències especials, reforça el principi d'autonomia local, l'autoritat de l'alcalde, la participació ciutadana i la descentralització administrativa. La Carta crea, a més, consorcis per a la gestió de com-

petències compartides entre l'administració local i autonòmica, preveu aplicar la "justícia ràpida" per a faltes i delictes menors, i proposa un règim d'ingressos econòmics nous per a la ciutat.

A Reus, Josep Abelló dona el relleu a Lluís Pérez

L'alcalde de Reus, el socialista Josep Abelló, no es presentarà a la reelecció i passarà el relleu municipal al company de partit, regidor de cultura i diputat a Madrid, Lluís Pérez. La candidatura de Lluís Pérez per ocupar el primer lloc a la llista municipal socialista per Reus, i revalidar la victòria del PSC, compta amb el suport de la comissió executiva del partit. Tot i així, durant el mes de febrer se celebraran unes eleccions primàries, a les quals podran concórrer altres candidats. Abelló, que va accedir a l'alcaldia quan va morir l'alcalde socialista Anton Borrell, ha agraït la generositat mostrada en tot moment pel PSC, partit per al qual ha assegurat que continuarà treballant des de diversos llocs de responsabilitat.



► Lluís Pérez

Un alcalde de CiU al Penedès fa dos anys que no convoca un ple de l'Ajuntament

L'alcalde convergent del Pla del Penedès, Ramon Colomé, fa dos anys que no convoca un ple per no debatre una moció de censura. Aquest cas s'ha convertit ja en un trist exemple d'allò que no ha de ser mai la democràcia municipal.

Colomé, per tal d'aferrar-se al càrrec, prefereix governar a cop de decret que convocar un ple, i fa oïdes sordes a les protestes dels regidors del seu consistori, als requeriments legals del departament de Governació i, fins i tot, a les sentències dels tribunals de justícia.

La gran afluencia de simpatizantes refrenda a los candidatos escogidos en las primarias

La masiva afluencia de simpatizantes fue la nota más destacada de las primarias para elegir los candidatos a alcalde que el PSC celebró los días 6 y 7 de noviembre en 35 municipios. Joan Clos obtuvo en Barcelona más del 99 por ciento de votos del total de 6.413 electores que acudieron a las urnas.

La primera tanda de las elecciones primarias que el PSC celebra para elegir sus candidatos a alcalde se cerró con un gran éxito de participación. Fueron 35 los municipios donde se votó, de ellos 21 eran ciudades de más de 20.000 habitantes, que es donde se deben hacer obligatoriamente primarias, salvo las excepciones previstas de acuerdo con el reglamento que aprobó el Consell Nacional.

Hay que recordar que otras agrupaciones las han celebrado en anteriores fechas (la pionera fue Badalona) y otras las harán en la próxima convocatoria, que será en breves fechas. En Barcelona capital votaron 6.413 personas (de las que casi la mitad eran simpatizantes) y Joan Clos salió refrendado como candidato con un apoyo del 99'27% de los votantes.

En total hubo primarias en 35 municipios, la mayoría de más de 20.000 habitantes

En L'Hospitalet los votos de simpatizantes (1.699) casi doblaron a los de militantes (821). Celestino Corbacho, actual alcalde, fue elegido candidato con el 99'17% de los votos a su favor. En el Baix Llobregat fueron confirmados como candidatos los actuales alcaldes de Sant Boi (Montse Gibert, con el 90% de apoyos), Esplugues (Lorenzo Palacín, 97%), Viladecans (Jaume Monfort, 95%) y Castelldefels (Agustín Marina, 91%). Siguiendo en esta comarca, repite como



► Joan Clos votó en la agrupación de l'Eixample.



► Una gran fiesta celebró el gran resultado de Clos.



► Manuel Bustos.

candidata Dolors Toldrà (96%) en Sant Vicenç dels Horts, mientras que son nuevos José Manuel García (99%) en el Prat, la diputada Carme Figueras (99%) en Molins de Rei y Dora Ramon (90%) en Martorell.

En muchas localidades la cifra de participación de simpatizantes superó a la de militantes

Igualada fue la única población donde se presentaron dos candidatos. Jordi Aymamí, que fue alcalde en la legislatura anterior, ganó con un porcentaje del 86% de los votos a Maria Àngels Cantero. En la ciudad de Lleida, el actual alcalde Antoni Siurana recibió el apoyo del 98% de los votantes, similar al que obtuvo Manuel Bustos en Sabadell (99%), donde votaron 1603 simpatizantes por 485 militantes.

En el Vallès también fueron elegidos muchos de los actuales alcaldes: Cristina Real (99%) en Cerdanyola, Montse Tura (97%) en Mollet, José Antonio Robles (99%) en Barberà y el alcalde de Granollers hasta hace unos meses, Josep Pujadas, obtuvo el 96% de los sufragios emitidos. Las primarias de Salt proclamaron al actual alcalde, Xavier Corominas (86%), mientras que en Olot Lluís Sacrest (82%) será alcaldable por primera vez. En el resto de municipios de más de 20.000 habitantes, los candidatos serán Jaume Portell (97%) en Vic, Paco Juan Carceller (98%) en Tortosa, Carles Ferré en Ripollet (97%). Jaume Antich (Ulldecona), Teresa Padrós (Palau de Plegamans) y Antonio Lacasta (Sant Quirze) obtuvieron el 100% de los votos.



► Narcís Serra en un momento de su visita a la agrupación de Sant Boi.

Estos son nuestros candidatos

BARBERÀ: José Antonio Robles.

BARCELONA: Joan Clos.

CALDES DE MONTBUI:

Montserrat Domènech.

CALELLA: Joan Torrent.

CASTELLDEFELS: Agustín Marina.

CERDANYOLA: Cristina Real.

EL MASNOU: Eduard Gisbert.

EL PRAT DE LLOBREGAT: José Manuel García.

ESPLUGUES: Lorenzo Palacín.

GRANOLLERS: Josep Pujadas.

IGUALADA: Jordi Aymamí.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT: Ceslestino Corbacho.

LLEIDA: Antoni Siurana.

MARTORELL: Dora Ramon.

MARTORELLES: Santiago Martín.

MOLINS DE REI: Carme Figueras.

MOLLET DEL VALLÈS:

Montserrat Tura.

OLOU: Lluís Sacrest.

PALAU DE PLEGAMANS: Teresa Padrós.

POLINYÀ: Pepita Pedraza.

PREMIÀ DE MAR: Maria Jesús Fanego.

RIPOLLET: Carles Ferré.

SABADELL: Manuel Bustos.

SALT: Xavier Corominas.

SANTA PERPETUA DE LA

MOGODA: Jaume Arenas.

SANT ANDREU DE LLAVANERES: Pilar Arnau.

SANT BOI DE LLOBREGAT: Montserrat Gibert.

SAN CUGAT: Jordi Menéndez.

SANT JUST: Ramon López.

SANT PERE DE RIBES: José Antonio Blanco.

SANT QUIRZE DEL VALLÈS: Antonio Lacasta.

SANT VICENÇ DELS HORTS: Dolors Toldrà.

SENTMENAT: Josep Vilaró.

TORTOSA: Paco Juan Carceller.

ULLDECONA: Jaume Antich.

VIC: Jaume Portell.

VILADECANS: Jaume Monfort.

John Hume, artífex de la pau a l'Ulster, va visitar Barcelona convidat pel PSC

El PSC ha organitzat en els darrers mesos dos grans esdeveniments a nivell europeu. D'una banda la visita per donar una conferència del Premi Nobel de la Pau i líder socialdemòcrata nordirlandès John Hume. D'altra, la Taula rodona del Partit Socialista Europeu sobre la Política Exterior de la UE, que es va desenvolupar a la seu del nostre partit.



► Narcís Serra, John Hume, Josep Borrell i Joan Clos.

El present veu l'èxit dels seus principis. El PSC va convidar-lo el passat 23 d'octubre a Barcelona per a que exposés, en una conferència, les seves idees sobre pau i... pocs dies abans de la seva arribada, l'encontre prengué una rellevància inesperada: John Hume, juntament amb David Trimble, havia obtingut el Premi Nobel de la Pau 1998. Això suposava el reconeixement definitiu del pes cabdal de Hume en l'alto-el-foc recentment assolit i en la institucionalització de l'acord entre els protestants unionistes i els catòlics nacionalistes.

Des d'inicis dels anys setanta, John Hume ha treballat activament per la resolució pacífica del conflicte

Des d'inicis dels anys setanta, John Hume ha treballat activament per la resolució pacífica en el conflicte: l'escenari actual és en bona mesura, fruit dels seus esforços. La formació política que lidera, l'SDLP (Partit Socialdemòcrata i Laborista), aglutina un ampli sector nacionalista moderat i progressista. És un important referent de la població catòlica que rebutja la via de les armes i que propugna una entesa amb els protestants unionistes. Obté una presència destacada en el govern sorgit de les darreres eleccions amb un dels seus líders, Seamus Mallo, com a vice-primer ministre. Davant un nodrit auditori al CIDOB, Hume exposà la seva visió del procés de pau a Irlanda del Nord i revelà com la

La societat nord-irlandesa ha comptat amb un d'aquests homes: John Hume, el líder del Partit Socialdemòcrata i Laborista. Pràcticament des de l'inici del conflicte que escindia les poblacions catòlica i protestant, Hume ha apostat per una solució dialogada, des de les seves fermes conviccions progressistes. En contrast amb les posicions exacerbades de molts dels actors polítics d'Irlanda del Nord, el nacionalisme moderat de Hume sempre ha escoltat els arguments dels altres i s'ha oposat a la violència.

Entre les fites més assenyalades de l'any 1998, es compta l'inici d'una nova pau a Irlanda del Nord. No es tracta pas del primer silenci de les armes a la zona, però la suma de voluntats actual fa pensar que la consolidació del diàleg i la convivència és ja inevitable. L'evolució d'una comunitat, a la llarga, no és mai cosa d'un sol home -ni tan sols d'uns pocs- però convé reconèixer l'acció d'aquells que, per la seva visió i esforços, han sabut donar al col·lectiu sòlides bases per a l'entesa entre diferents parts.



► Anna Terron, Pasqual Maragall, John Hume i Narcís Serra.

Per primera vegada el PSE va escollir la nostra ciutat per tal de donar el tret de sortida a la seva precampanya electoral

tolerància, el diàleg i, en general, l'acceptació de la diferència, poden ser a la base de l'aproximació de posicions aparentement irreconciliables en el sí d'una societat. Sens dubte, conèixer el secret d'aquest lluitador infatigable per la pau ha d'inspirar en el futur moltes renúncies a les armes.

Jornades europees

Per primera vegada el Partit dels Socialistes Europeu (PSE) va escollir la nostra ciutat per tal de donar el tret de sortida a la seva precampanya electoral de cara a les properes eleccions europees del juny de 1999. L'acte, amb el nom de Taula Rodona del PSE sobre la Política Exterior de la Unió Europea, es va desenvolupar a la seu del nostre partit el 26 i 27 de novembre.

La raó d'aquest esdeveniment, s'escau per tal de preparar i debatre el Manifest electoral per a les properes eleccions al Parlament Europeu. El PSE va decidir coorganitzar amb els partits membres i amb el suport del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes Europeus (GPSE) una sèrie de taules rodones cadascuna d'elles sobre diferents temes d'interès comú a tots els Estats membres de la Unió Europea. La Taula Rodona sobre la

política exterior de la UE coorganitzada pel PSC, fou orientada a l'entorn de tres temàtiques de gran interès estratègic per a la UE i per a la seva política exterior comuna: l'ampliació de la UE, el nou enfocament de la política euro-mediterrània des del procés de Barcelona, i les seves relacions amb Amèrica Llatina. L'acte de cloenda va ser protagonitzat per en Josep Borrell i Pasqual Maragall, ambdós en les seves intervencions van coincidir en clau de política nacional quan esmentaren la importància de fer pedagogia sobre el catalanisme a la resta d'Espanya. Maragall va reclamar que els historiadors expliquin la història de cadascun dels pobles d'Espanya per facilitar-ne la comprensió entre ells. Per la seva banda, Borrell va subratllar que

Espanya és un conglomerat històric amb diverses llengües però no hi ha d'haver antagonisme entre elles, ans el contrari, s'ha de veure la diversitat com un element enriquidor i no com una amenaça. Borrell va assegurar, tal com Maragall ho va fer durant la seva primera intervenció a la sessió sobre política mediterrània, que apostava per a l'ampliació per raons més polítiques que econòmiques, però advertint que Espanya ha d'exigir que aquest procés no comporti sacrificis de les actuals polítiques respecte als Fons de Cohesió.

Les sessions van comptar amb la participació d'importants dirigents, entre ells Alexander Kwasniewski (president de Polònia), Petre Roman (president del Senat romanès), Gyula Horn (ex primer ministre hongarès), Pauline Green (presidenta del GPSE), Ricardo Núñez (president del Partit Socialista de Xile), Jaime Paz Zamora (ex president de Bolívia) i de companys amb responsabilitats europees com ara Manuel Marín, Lluís Maria de Puig, Miguel Ángel Martínez o Miguel Ángel Moratinos.

Maragall i Borrell van assegurar que apostaven per l'ampliació de la UE per raons més polítiques que econòmiques

► Una de les taules rodones de les jornades sobre política exterior de la UE.



Plou sobre mullat: el cicló Mitch ha fet recular 30 anys l'economia d'Hondures i Nicaragua

Més de 10.000 morts, centenars de milers de damnificats, dos països (Nicaragua i Hondures) devastats. Aquestes són les xifres terrorífiques que ha deixat l'huracà Mitch a Centreamèrica. La devastació és tan enorme que reclama no només la condonació del deute extern sinó un autèntic pla Marshall en ajuda de les víctimes. En Xavier Ruiz, regidor a Sant Just Desvern, ha estat allà i ens ho explica.

Sortim massa tard de Camoapa, ja ben entrat el matí, i així a Nicaragua pot comportar haver de patir una calor intensa durant tot el recorregut. Però som en ple novembre, quan els nicas diuen que ja fa fred -per a nosaltres és una simple fresqueta- i quan deixem enrera l'època de pluges, unes pluges que enguany han arribat de manera despietada i tràgica. Enfilem els darrers quilòmetres que ens duren a Estelí amb la mirada perduda cap a les valls que ens envolten, encara llunyanes: unes rengleres de color marronós trenquen la verdor del paisatge i ens indiquen el curs de les allaus de fang i pedres que van lliscar per la muntanya, destrossant la vegetació que trobaven al seu davant. El tapís és ja impressionant, malgrat que sabem que més endavant trobarem altres rastres d'allaus que no només van sepultar arbres i matolls.

Viatjo, a més del xofer, amb en Ramón Mendoza, president de la comissió d'agermanament de Camoapa. En Ramón encara no havia pogut trepitjar aquestes terres des del pas de l'huracà Mitch, i se sent especialment colpit. Ens trobem a Estelí amb una pediatra i un cirurgià amics, i ens condueixen fins a la zona més castigada de la població. El riu que creua Estelí es va desbordar totalment i va destrossar els ponts que comunicaven les dues ribes, deixant un panorama desolador. L'aigua ja ha passat i han quedat les restes del desastre: cases literalment volatilitzades, sense que es puguin discernir les seves restes entre les deixalles; canonades partides per on durant uns dies es van escapar les aigües residuals d'Estelí a la vista de tothom; roques de gran format arrossegades per la



► La destrucció és patent a qualsevol racó d'aquests països.

“Crec que mai no acabaré d'acostumar-me a la immensa generositat de la gent de Nicaragua”

força de la riuada potser durant molts quilòmetres... Prenc imatges de la catàstrofe en silenci, caminant per damunt d'una zona que només uns dies abans era un tranquil barri amansit per la remor d'un riu.

Uns metres més enllà trobem el cementiri. L'huracà no va deixar tranquils ni els

morts: una bona part del recinte també va patir directament les inundacions i les tombes es van trencar, provocant que els cadàvers i les restes humanes s'escampessin o fossin engolides pel corrent. Ara ja s'ha procedit a una neteja superficial de la zona, però pocs dies enrera encara calia tapar-se el nas en passar per aquest indret.

L'endemà al matí enfilem cap a Condega, una població més septentrional que encara va patir els efectes del Mitch d'una manera més directa. A la dreta de la carretera continuem veient l'esvoranc realment impressionant que les aigües van deixar com un rastre tètric i grandiloqüent, mentre salvem els obsta-

cles en forma de roques i asfalt malmès que la ruta ha interposat als pocs vehicles que circulem per allò. Entre ells hi ha camions de gran tonatge que, de manera intermitent però continuada, s'obren pas entre les dificultats del trajecte. Porten ajuda humanitària a les zones més aïllades, i la seva sola presència provoca un estat d'alleujament i de pensar que, malgrat tot, l'ajut arriba als damnificats. Ens aturem de nou en un tombant de la carretera i mirem al nostre voltant, en silenci. No podem evitar, ni ho volem, que els ulls se'ns humitegin. Tot un barri de Condega ha patit els estralls del vent, la pluja i les esllavissades. Des de la llunyania observem les cases que, en part o en la seva totalitat, hauran de ser reformades i reconstruïdes. Prenem alguna cosa en un bar, al costat d'una taula ocupada per una noia de Metges sense fronteres, que repassa uns fulls mentre fa una aturada en la seva tasca necessària per menjar una mica. Conversem sobre malalties, sobre l'esperit dels nicas per tirar endavant després del desastre, sobre els polítics que posen entrebancs a la distribució de l'ajuda, sobre el deute extern. A Ciudad Darío, més tard, tornem a veure unes imatges que ja ens comencen a ser familiars: un pont destrossat per un riu desbordat, el qual també ha provocat inundacions entre les cases veïnes. Mentre prenc imatges sento que algú em



► Caldrà molta ajuda internacional per redreçar la situació.

cria; és un home que em fa senyals, i m'hi acosto. Passo entre el fang i, entre la roba estesa, em diu que sóc benvingut i que la seva casa és la meua, que tot allò que és seu també és meu. M'estremeixo quan comprovo que la casa que tan amistosament m'ofereix ja no se sosté en peu, tan sols romanen uns quants troncs i unes quantes fustes en equilibri forçat. Una vella al seu costat, des d'una cadira, ens mira i assenteix. Mai acabaré d'acostumar-me a la immensa generositat de la gent de Nicaragua, que des del bell mig de la tragèdia sempre són capaços de conservar una espurna d'esperança i d'il·lusió. Potser és perquè els ha tocat tantes vegades de patir que ja ho afronten des de la perspectiva més vital possible, confiant que els propers dolors siguin encara llunyans.

Veritablement, ja s'ha tocat fons. T'ho miris com t'ho miris, ja no es pot anar més avall: ara toca pujar, tornar a començar de nou, reviure. El carro deixa enrera una realitat esfereïdora, però estic segur que aquesta gent se'n sortirà. Amb el nostre ajut i amb la seva proverbial força anímica. Però han de saber que estem amb ells, que nosaltres també estem disposats a fer un esforç gegantí per col·laborar en l'optimisme comú. Li ho dic al Ramón, i em mira amb la saviesa de molts anys de lluita i patiment. Decideixo viatjar de tornada al remolc posterior, impregnat de la humitat i les olors d'aquí: a mà esquerra tinc una posta de sol exuberant, i a la dreta un arc de sant Martí que ni fet a mida. Penso en la bellesa eterna de Nicaragua, sempre i quan entre tots la deixem ser bella.

Xavier Ruiz Ribes

Justicia global para Pinochet



La decisión de los cinco llores británicos de pronunciarse en contra de la inmunidad del general y dictador chileno Augusto Pinochet constituye un precedente jurídico de un alcance incalculable. Si los teóri-

cos se han empleado hasta la saciedad en querer demostrar que la economía es global y parece que a juzgar por el devenir de las bolsas internacionales así es, el pronunciamiento de los llores es un alegato en favor de una justicia global en la que las fronteras no garantizan la impunidad de los dictadores. El Tribunal Penal Internacional se ha ocupado de casos -los de Ruanda y Serbia- en los que la unanimidad de los países influyentes le ha dado carta de naturaleza para actuar. Pero el caso de Pinochet abre las puertas a que otros dictadores, tanto los que convenga como los que no convenga a esos grandes actores de la escena internacional, guarden un hueco en su agenda para pasar cuentas ante la justicia, sea la suya o la del Planeta.

Esta decisión refuerza a la Justicia con mayúsculas y sienta las bases para que las leyes de punto final, de obediencia debida o de amnistía general, o como se llamen, no se promulguen para encubrir o enterrar en el falso olvido genocidios, limpiezas étnicas o depuraciones políticas. Si nos sentimos autorizados para intervenir militarmente en Bosnia, Somalia o Irak para poner fin a una guerra, con tanta o más razón hemos de promover una intervención judicial para reclamar una condena contra los responsables de las dictaduras. Es cierto que se ha abierto la caja de los truenos, que a partir de esta sentencia se crean numerosos interrogantes, incluso en España; pero una justicia planetaria bien vale el intento.

Francesc Lausín

La deuda de RTVE se acerca al billón de pesetas con el PP



► López Amor no pudo disimular su enfado en la toma de posesión de su sustituto.

Muy desorientado se encontraba el anterior director general de RTVE Fernando López Amor cuando le preguntaron en Costa Rica sobre los rumores de su cese y aseguró su continuidad con la arrogancia que ha caracterizado su gestión. El gobierno, en un nuevo capítulo de su viaje imaginario al centro, había decidido sustituirle por Pío Cabanillas, hijo del famoso exministro, sin ni siquiera informarle de la decisión antes de filtrarla a la prensa.

El actual gobierno no ha tenido un interés real por buscar una salida a los graves problemas de RTVE

Si Mónica Ridruejo fue todo un modelo de incompetencia, Fernando López Amor la ha superado con creces en despropósito. Excepcional eso sí ha sido su labor de comisario político al servicio de sus mentores: la manipulación informativa de RTVE ha llegado a extremos incompatibles con lo que se presume de unos

medios de comunicación de titularidad pública. Y la deuda ha crecido en un volumen que no tiene parangón: de los 250.000 millones de pesetas que heredó el gobierno del PP se ha pasado a 444.000 en 1997, a 593.000 en 1998 y a una previsión de 765.000 millones para 1999. Ciertamente es difícil superar este récord de despilfarro y mala gestión de un organismo público. Y lo peor es que, pese al nuevo talante que se le presume al nuevo director general, pese a sus llamadas públicas para abrir un proceso de diálogo que conduzca hacia una solución para la viabilidad del ente público, pese a que la derecha diga que defiende un modelo similar al nuestro, no hay voluntad política de darle una salida al problema. Los presupuestos de RTVE para 1999 no hacen más que agravar la pésima situación financiera del ente público, y los parches que propone Cabanillas (devolución del IVA, activos de Retevisión) no son más que una cataplasma para un enfermo moribundo. De nada valen las afirmaciones del ministro portavoz negando que el PP quiera privatizar la televisión pública sino están dispuestos a poner las bases para un futuro sostenible de ésta. Y respecto al perfil "centrista" de Cabanillas, esperemos que los hechos lo demuestren



El racó d'Internet

EL NEGOCIO ESTÁ EN EL USO, NO EN EL ABUSO

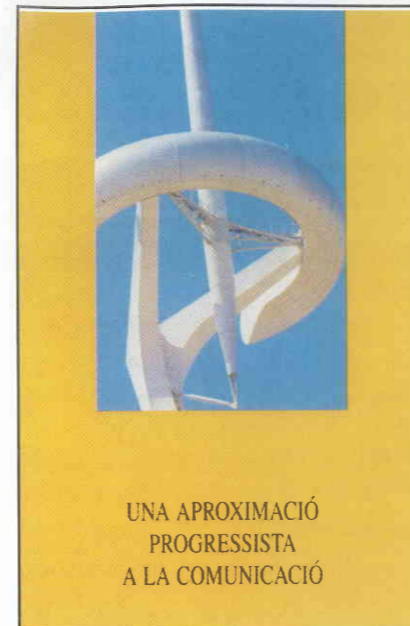
Internet ha empezado a expandir sus redes en un proceso de crecimiento exponencial. Esta expansión de Internet era fácil de predecir. Lo era al menos para la mayoría de usuarios. Y, sin embargo, Telefónica y el Ministerio de Fomento, con una indisimulada complicidad, han mantenido sus posiciones con relación a las tarifas y a la calidad del servicio. En nuestro país el uso del teléfono es caro y su infraestructura deficiente. Y por más que insistan desde importantes sectores empresariales y desde todo tipo de organizaciones de usuarios, no hay a la vista proyectos creíbles de modernización de la red de infraestructuras de telefonía básica.

La liberalización del mercado de las telecomunicaciones en nuestro país debía significar el principio de un cambio sustancial en un sector crucial para determinar no sólo las capacidades de crecimiento económico, sino también la mejora del acceso de los ciudadanos a la red global que hoy vehicula infinitas oportunidades de formación e información. Un acceso que necesariamente deberá de ser con nuevas infraestructuras de banda ancha, de cable, a través de satélite... Y lo fundamental, que su coste sea barato y garantice su posibilidad de uso por parte del conjunto de los ciudadanos.

Un estudio reciente sobre contenidos y estrategia de negocio en la red, encargado por la Comisión Europea a través del Programa Info2000, apunta algunas de las magnitudes que se nos avecinan: en el año 2002, un 5% del PIB de la Unión Europea (unos 500.000 millones de Euros) corresponderá a transacciones realizadas o influidas por la red. La economía digital generará alrededor de 500.000 puestos de trabajo en los próximos cinco años, y en ese mismo período de tiempo los usuarios de Internet en Europa alcanzarán la cifra de 80 millones.

Hoy en España usan frecuentemente Internet algo más de dos millones de personas. Es evidente que las previsiones para nuestro país de este estudio de la Comisión Europea no se cumplirán a menos que las operadoras y el gobierno del PP revisen a fondo la calidad y los costes del servicio. Telefónica sigue sin entender que su negocio ha de estar en el uso del teléfono y no en el abuso de las tarifas.

Vicens Badenes



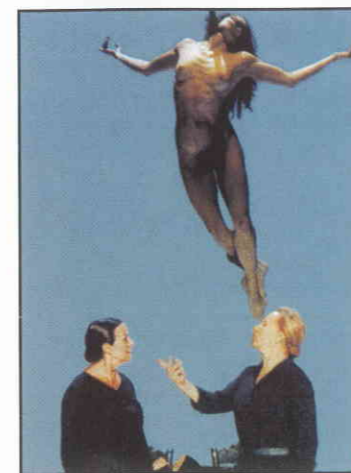
AA.VV., "Una aproximació progressista a la comunicació". PSC de Barcelona, 1998.

Una visión progresista de la comunicación pasa tanto por la reacción frente a los intentos de control mediático del poder como por saber aprovechar sin posturas defensivas las oportunidades que ofrecen los nuevos medios de comunicación. Entre estos dos ejes oscilan los artículos que recoge el libro "Una aproximación

progresista a la comunicació", volumen publicado por la federación de Barcelona del PSC.

En la presentación, que tuvo lugar el pasado lunes 23 de noviembre en el Colegio de Periodistas, Josep Pernaú definió a los periodistas no resignados como unos "indígenas de la selva mediática" amenazados "por los intentos del poder público y económico de restringir el pluralismo". El libro incluye artículos de Antonio Franco, Jordi García-Soler, Antoni Traveria, Enric Sopena, Albert Broggi, Antoni Esteve o Lluís Bordas, entre otros.

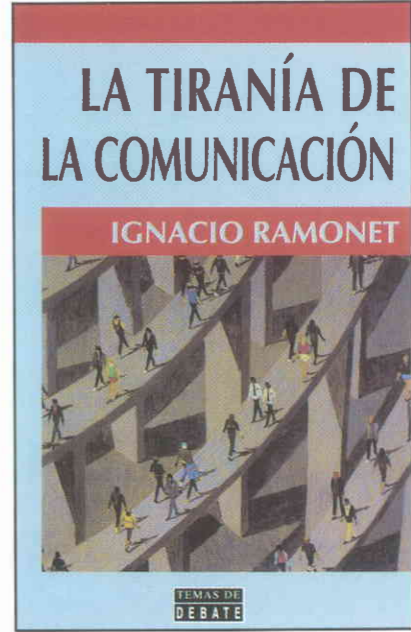
TEATRO



García Lorca, Federico "La casa de Bernarda Alba". Teatre Tivoli (a partir de abril).

Diez poderosas mujeres salidas de la portentosa imaginación del gran creador granadino. Un drama dirigido por Calixto Bieito en el que el machismo y el honor acaban en odio fraternal, desamor, violencia y muerte. El montaje evoca la España del erotismo reprimido y el fanatismo religioso. Estrenada en Madrid, esta obra

cumbre de la dramaturgia lorquiana se pudo ver en una primera representación fugaz a principios de enero en el Teatre Joventut de L'Hospitalet.



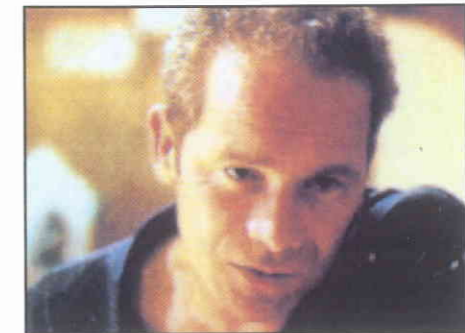
Ramonet, Ignacio. "La tiranía de la comunicación". Madrid, Debate, 1998.

Cuando la democracia y la libertad triunfan aparentemente en un planeta liberado de los regímenes autoritarios, retornan paradójicamente con fuerza recobrada, las censuras y las manipulaciones. En esta nueva era de la alienación, en los tiempos de la cultura global y de los mensajes a escala planetaria, las tecnologías de la comunicación juegan, más que

nunca, un papel ideológico de primer orden.

Ramonet parte pues de la tesis de que si bien durante mucho tiempo la comunicación fue liberadora, la nueva ideología de la comunicación total, esa especie de imperialismo comunicacional, empieza a ejercer una auténtica opresión sobre los ciudadanos. El autor, director de Le monde diplomatique, se pregunta si la comunicación no estará sobrepasando su estado óptimo, su punto culminante, para entrar en una fase en la que todas sus cualidades se transforman en defectos y todas sus virtudes en vicios.

CINE



Kean Loach, "Mi nombre es Joe".

Joe es un ex-alcohólico que entrena a uno de los peores equipos de fútbol de Glasgow. Un día conoce a Sarah, asistente sanitaria, y se enamoran. Con este sencillo argumento

de excusa, el director inglés ("Tierra y Libertad", "Lloviendo piedras", "Riff-raff") vuleve a retratar las consecuencias más extremas de las políticas antisociales del tatcherismo, en su línea habitual de cine comprometido y a la estela de películas de reciente éxito como "Tocando el viento" o la multimillonaria "Full monty". Excelente interpretación del protagonista masculino, el actor británico Peter Mullan. Una buena película que a pesar de lo crudo de su temática no está exenta de ternura.

Miguel Gila: "Ojalá Maragall sea pronto presidente de la Generalitat"

Sobrevivió a un fusilamiento en diciembre de 1938. Fue en Viso de los Pedroches, en el frente de Extremadura, horas después de ser apresado por los moros del General Yagüe. Sobrevivió también al campo de prisioneros de Valsequillos. Y a los tormentos de las cárceles de Yeserías, Carabanchel y Torrijos. Y a las privaciones de una posguerra que fue implacable con los rojos. Supo escapar a la mediocridad en una España de vencedores y vencidos en la que él era el vencido. Destacó en la Codorniz, sorprendió en Radio Zamora y se hizo con todos una noche de agosto de 1951 en el teatro Fontalba de Madrid. Nadie lo había invitado, pero él decidió colarse en la concha del apuntador para saltar al escenario disfrazado de soldado de infantería de los años veinte y preguntar divertido: ¿Esta no es la salida del metro de Goya?

¿Le han dicho alguna vez que tiene un semblante más bien triste?

Hay una gran diferencia entre lo triste y lo serio. Soy un hombre ciclotímico, como todo el mundo. Tengo momentos felices, amargos, dramáticos por las cosas que ocurren en el mundo... De momento me siento cómplice de esa gente que está sufriendo y sufro como ellos, pero nada más. En cualquier caso, la cara no responde al estado de ánimo.

Pronto hara 60 años que se acabó la guerra civil...

Pues sí, pero la verdad es que no tengo ningún tipo de rencor ni de represalia hacia mi pasado porque de alguna manera, incluso en los momentos más dramáticos, he tenido momentos felices, que me han ilustrado sobre la vida. De los malos momentos uno saca consecuencias positivas.

... y recuerdos para no olvidar.

De cualquier manera, el que pierde la memoria pierde la vida porque puede caer en el peligro de que se vuelva a repetir. Es un riesgo que hay que evitar.

¿Cómo valora la actual situación política en España?

En el libro que acabo de escribir, grandes personajes de izquierda como Azaña, Largo Caballero o Pablo Iglesias comparten la reflexión de que la izquierda se atomiza y la derecha se consolida. Cuando ganó en la República el Frente Popular fue porque se habían unido todos los partidos de izquierda. Entonces no había nadie que pudiera con ellos. Más allá de eso que llaman tolerancia lo que debe haber es una larga unión entre las gentes de izquierda. La derecha



siempre, y no ahora, durante la dictadura de Primo de Rivera, durante el reinado de Alfonso XIII y durante el momento actual ha tenido gobiernos descafeinados que han estado engañando al pueblo con el cuento de que puede poseer cosas. Y nada más.

Parece que en esa dirección se camina, al menos aquí en Catalunya.

Yo creo que el PSOE debe pensar mucho en unirse y en pelear juntos. Luego hay elementos extraños como Julio Anguita que creo que en el fondo tiene un amor profundo por Felipe, una especie de amor frustrado.

Esto sí que es una novedad...

Lo digo en serio. Es como una especie de rencor hacia la mujer que nos rechaza. Es para que lo estudien los psicólogos. En uno de los dibujos que hice para El Periódico había una señora que le decía al marido: "Deja de llevarme la contraria porque pareces Julio Anguita". Es una pena, porque si IU se une al PSOE y a otros partidos de

izquierda seguro que vamos a levantar esto otra vez.

No obstante, el Frente Popular no acabó funcionando muy bien...

No funcionó bien porque siempre volvemos a las mismas, después se atomizó. Apareció el POUM, el Partido Socialista Español, el PSOE... más la CNT, la UGT. Esa división hace que todo se diluya. La alegría del Frente Popular se diluyó cuando después de Niceto Alcalá Zamora vimos que esto no iba a durar mucho porque por un lado estaba Azaña, por otro los anarquistas,... que es gente de izquierdas entre comillas. Quien debe tenerlo claro son los trabajadores, porque imagínate cuando yo me entero que en Asturias ha ganado el PP. Me llevo la sorpresa de mi vida porque allí hubo cientos de muertos en 1934, cuando Franco fue enviado por el Gobierno para repeler la huelga minera. Que lo voten en Salamanca o Ávila, pues vale, pero que lo hagan los asturianos me provoca una sorpresa increíble.

Vamos a ganar entonces las elecciones...

No lo sé porque parece como si la gente se conformara con lo que puede conseguir de una manera inmediata, como comprar un coche, un vídeo o un compact disc.

Si le dejo ahora mi teléfono y llamamos a la Moncloa, ¿qué le diría a José María Aznar?

Que no estoy, que he salido.

Pues entonces llamamos a Nicaragua, y preguntamos por Maragall.

Perfecto. Me parece una persona entrañable, y ojalá lo podamos ver pronto como Presidente de la Generalitat, porque me parece un hombre hecho, entero y amando a Barcelona y a Catalunya.

¿Y a Pujol?

Con Pujol no tengo ningún contacto. Me parece un hombre que pide y se lo dan y sigue pidiendo y le dan más. Y ya está. Pedir y estar de pedigüeño, y el otro se baja los pantalones y a dar.

¿Cuándo se va a jubilar?

La jubilación es la antesala de la muerte. Mientras tenga la mente clara no me voy a jubilar en la vida. Ahora estoy a punto de publicar el libro "Encuentros en más allá", un libro que comienza con la muerte de Franco y acaba en el año 96, a los 60 años de morir Franco.